

Το μεσαιωνικό αστικό τοπίο της πόλης της Ρόδου

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Μάρω Βαμβουνάκη, «Το ρόδον της Ρόδου! ή Κόκκινο!», από το βιβλίο: *Χορός Μεταμφιεσμένων*, Εκδόσεις Ψυχογιός, Αθήνα 2009.

«...Το “ρόδον της Ρόδου” είναι ο κατακόκκινος ιβίσκος, λουλούδια που βλέπεις παντού στην πόλη, φυτρωμένα ή καλλιεργημένα, ακόμη και σαν καλοκουρεμένους θάμνους σε πάρκα και κήπους. Ανοίγει εξαίσιος τα πρωινά και κλείνει σαν μυστικό πουγκί με το ηλιοβασίλεμα, για να ανασυντάξει μάλλον τις δυνατότητες του στην πορφυρή λάμψη. Βρίσκεται πάνω σε αρχαία ροδίτικα νομίσματα, σε φίρμες επιχειρήσεων και ξενοδοχείων, χαραγμένος σε τείχη, στην πλήρη πλοίων, πάνω σε περιτυλίγματα καραμέλας, σε ζελατίνες στα γαμήλια μελεκούνια, σε υπέρθυρα καταλυμάτων των Σταυροφόρων Ιπποτών.

[...]

Υπάρχει κάτι σε τούτο το νησί των Λωτοφάγων που με έπειθε να μισοπιστεύω παράλογα πως οι άνθρωποι εδώ δεν πεθαίνουν, δεν ταιριάζει στα χρώματα τούτα ο θάνατος. Ακόμη και τώρα που κάποιοι αγαπημένοι μου στη Ρόδο πέθαναν, και μάλιστα πρόωρα, πάλι τούτη η εμμονή της τοπικής αθανασίας δύσκολα με εγκαταλείπει· με κάνει, όταν ξανάρχομαι, να νιώθω μια μοναδική ασφάλεια, κάτι άτρωτο να με περιτυλίγει, όπως τα γενναία κάστρα και τα τείχη στην Παλιά Πόλη.

[...]

Σε κάθε ταξίδι που επιστρέφω, επιστρέφει σαν άνεμος δάσους της, άνεμος από πεύκα της Φιλερήμου, από τις Βαγιές προς το Ενυδρείο, από τρυφερά κυματάκια στο αυγουσιάτικο Γεννάδι, η ίδια έκπληξη, το ίδιο θαυμάσιο αίνιγμα.»

Δημήτρης Πικιώνης, «Το πρόβλημα της μορφής», από τη συλλογή *Κείμενα*, Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1999.

«...Αν θέλουμε να δούμε το γνήσιο, πρέπει να πάμε στο Κάστρο. Εκεί μέσα, τέσσερις λαοί, ο Έλληνας, ο Ρωμαίος, ο Φράγκος, ο Τούρκος, άφησαν χαραγμένα απάνω στις πέτρες και στα μάρμαρα τα ιδεογράμματα του “είναι” των, του ιδανικού της ζωής που είχε ο καθένας συλλάβει.»